

Luboš Bohunický

POŠTÁR SLIMÁK OLIVER

Nikdy sa nevzdávajte!

Váš

**Oliver Slimko,
poštár 1. triedy**

*Pracoval som tvrdo na tom,
aby nezbieral som listy s tatom.
Poštu roznášať bol vždy môj sen,
od jari až po jeseň.*

Luboš Bohunický

POŠTÁR SLIMÁK OLIVER

*Slimáčik, máčik, vystrč rôžky,
daj si pozor na ponožky,
na ponožky od stonožky,
čo spotené má nôžky.*

Text © Ľuboš Bohunický

Illustrations © Viktor Csiba

Slovak edition © Perfekt 2014

Rodinka Slimkovcov

Na veľkej zelenej lúke, plnej voňavých kvetín a kríkov, z ktorých sa ozýval neustály bzukot včiel, spev cvrčkov a toho najrozmanitejšieho hmyzu, rástol osamelý strom. Rástol vedľa vápencovej skaly, o ktorej nikto nevedel, kde sa na lúke vzala. A v tejto skale bola malá diera. Vliezť do nej by však bolo neslušné, pretože práve tu žil slimačí pár, pán a pani Slimkovi. No chrobáky a hmyz sú od prírody veľmi zvedavé, preto k nim každú chvíľu niekto nazrel, alebo rovno vbehol, až raz pánu Slimkovi došla trpezlivosť a rozhodol sa spraviť riadne dvere.

„Tak a teraz všetci budú vedieť, kto tu býva! A odteraz sa bude k nám klopať!“ zvolal spokojne, keď ich osadil. A veru, tie dvere neboli z ničoho iného ako zo slimačej ulity. Odvtedy mali pokoj a každý, kto išiel okolo, hneď vedel, že tam bývajú slimáky. Manželia Slimkovci si ďalej spokojne nažívali. Tešili sa z prechádzok po lúke za rannej chladnej rosy, ale ešte radšej si vychutnávali spoločné prechádzky po každom daždi. Počas horúcich letných dní

sa zasa utiahli do príjemného chládku ich skalného príbytku. So všetkými chrobáčkmi a poletujúcim hmyzom po lúke sa poznali, vzájomne sa zdravili a užívali si pokojne každý nový deň. Po čase sa dočkali aj synčeka, celkom malého slimáčka, ale o to väčšieho huncúta, ktorému dali meno Oliver. Oliver hneď po narodení neobstál na jednom mieste a neustále sa vrtel a kotúlal. Napokon, nikto sa nevie plaziť hneď po narodení, dokonca ani len slimák, aj ten sa to musí naučiť. Oliver im rástol k veľkej radosti, pekne pomaly, ako sa na slimáka patrí. Rodičia sa tešili z jeho prvých zúbkov, z jeho prvého nahryznutého listu a z prvých nemotorne preplazených centimetrov od postielky k stolu.

„Hurá, hurá!“ kričali rodičia na Olivera. „Len tak ďalej!“ tu ho raz povzbudzovali a inokedy zasa napomínali: „Pomaly! Neponáhľaj sa!“ No Oliver ich nepočúval. Z pohybu mal čoraz väčšiu radosť, chcel ísť ďalej, rýchlejšie a rýchlejšie! Ale čože už môže slimák ísť rýchlo? Veď neraz na nohách, nieto ešte takto, po bruchu, sa ťažko pohybuje! Veď nech si to každý skúsi a uvidí, že to vôbec nie je ľahké! A tak nech sa akokoľvek snažil, stále nebol spokojný. „Rýchlejšie, chcem byť rýchlejší!“ nevzdával sa malý Oliver a každý deň sa snažil preplaziť čo najrýchlejšie čoraz dlhšiu vzdialenosť. Rodičia sa tomu len smiali, ale tešili sa z toho, akého majú usilovného syna. Oliver bol aj veľmi zvedavý, život v skalnom domčeku sa mu rýchlo zunoval a tak, ak náhodou jeho rodičia nechali pootvorené dvere, neváhal a šup, už bol vonku!

„Čo mi je len toto za slimáka?!“ smiala sa mamka Slimková, keď malého Olivera navečer zháňala späť domov, „veď ten sa ani za svet nechce vrátiť domov, iba čo by sa po lúke preháňal!“

Bol to skrátka taký malý veľký nezbedník, neposedné vrtibruško, ten náš Oliver. A vždy, keď rodinke slimákov niekto zabúchal na dvere, malý zvedavec zakričal:

„Ja otvorím, ja!“ a o dušu sa plazil k dverám, aby prvý uvítal návštevu. Po čase si na to Oliverovi rodičia tak zvykli, že už sa ani neobťažovali ísť otvoriť. Oliver sa tešil každej návšteve, ale je pravda, že najradšej zo všetkých vítal poštára Lukyho, ktorý k nim často a rád zavítal. Luky bol večne usmiaty, veselý a zhovorčivý, sýtozelený lúčny koník. Plecniak na chrbte mal vždy plný listov a balíkov, ktoré roznášal tam, kam patrili. Ale pre Olivera Luky vždy priniesol niečo viac, vždy niečo nové a zaujímavé. A keď Luky rozprával, čo je ďaleko na lúke nové, čo videl a zažil, Oliver od vzrušenia ani nedýchal. Tak to bolo, Oliver mal Lukyho veľmi rád, po otcovi a mame zo všetkých najradšej.

V jedno slnečné jarné popoludnie, práve keď celá rodinka Slimkovcov dojedla chutný šťavnatý púpavový list a zaslúžene odpočívala, niekto zaklopal na dvere. Oliver sa ihneď vrhol k dverám.

„Už idem!“ kričal a horiac od nedočkavosti sa plazil zo všetkých síl otvoriť návšteve.

„Ako dobre, že máme takého synčeka, však mamička?“ spýtal sa tatko Slimko a ďalej spokojne odpočíval. No medzitým už Oliver stihol otvoriť dvere a kohože to nevidí? Poštár Luky!

„Pozrime sa, Oliver, ty mi rastieš ako z vody, aký si už veľký,

takmer ako tvoj otec!“ potľapkáva veselý poštár slimáčika po hlave.

„Čo si mi priniesol, ukáž, ukáž!“ kričí nedočkavo Oliver, natáhuje oči na stopkách a nakúka do poštárskeho batoha.

„Vedže počkaj, najskôr dám tu mamke poštu,“ upokojoval ho Luky a podal pani Slimkovej ešte celkom čerstvo ohryzený kapustový list.

„To bude určite od mojej mladšej sestry z kapustovej záhrady!“ natešene zvolala, rozložila list a dôkladne ho prezrela.

„Áno, je to od nej! Odkazuje, že tento rok sa ukazuje byť dobrá úroda a že budúci rok, hneď ako sa roztopí prvý sneh, vyrazia na cestu k nám, takže začiatkom leta prídu. No iba na chvíľu, aby sa stihli do zimy zasa vrátiť. Už sa na nich teším! Počkaj, Luky, hneď pripravím odpoveď!“ povedala mamka Slimková a napochytne začala ohryzať kapustový list z opačnej strany.

„No, len pomaly, pomaly, napochytne sa ešte nikdy nič poriadne neurobilo,“ chlácholil ju tatko Slimko. „A tebe, Oliver, tebe som tiež niečo priniesol,“ obrátil sa napokon Luky na Olivera.

„Konečne! Čo? Ukáž!“ zvedavo až trochu drzo kričí Oliver a snaží sa Lukymu nazrieť do batoha.

„Tam nič nie je, to, čo mám pre teba, je tu!“ smeje sa Luky a spod poštárskej čiapky vytiahol voňavý list. „Pozri, toto je list z mäty,“ vysvetľuje Luky.

„Ukáž... Hm, už som o takej rastline počul,“ zvedavo si obzerá a ovoniava list tatko Slimko.

„Vonia pekne... a rovnako dobre aj chutí,“ dodal po chvíli, potom, čo si z listu odhryzol. „Odkiaľ ho máš?“ spýtal sa. „Tu na okolí nikde nerastie.“

„Rastú až ďaleko za potokom, tam, kde sa končí lúka, ale blízko toho miesta už žijú ľudia, takže tam si musím dávať veľký pozor,“ vysvetľoval Luky. „Nechodím tam vôbec rád, ale aj tam treba z času na čas odnieť poštu.“ Oliver ich celý čas dychtivo počúval a pri zmienke o ľuďoch spozornel.

„Akí sú ľudia?“ spýtal sa Lukyho. Ten pri jeho otázke razom